

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 470/2022-172

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátskou kanceláriou AKSK, s. r. o., Námestie SNP 15, Banská Bystrica, IČO 36 859 711, v menej ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Martin Dolník, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Svk 7/2021 z 30. novembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. marca 2022 a doplnenou 17. mája 2022 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 ústavy a podľa čl. 35 ods. 1 listiny, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru, práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 7 Svk 7/2021 z 30. novembra 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovatelia ako spoluvlastníci pozemku [REDAKOVANÉ] a chaty [REDAKOVANÉ] nachádzajúcich sa [REDAKOVANÉ] sú chatármi v chatovej osade [REDAKOVANÉ] ležiacej [REDAKOVANÉ].

3. Žilinský samosprávny kraj ako navrhovateľ požiadal 16. októbra 2018 Okresný úrad Žilina, odbor starostlivosti o životné prostredie (ďalej len „okresný úrad“) o posúdenie vplyvu na životné prostredie cyklistickej diaľnice v celkovej dĺžke 16,5 km nazvanej „Žilina – Vrútky – Martin, úsek Strečno – Lipovec, Vrútky, Vrútky – Martin mimo cestného telesa I/18 (cyklodopravná trasa)“ (ďalej len „cyklodiaľnica“) podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Výstavba a prevádzka cyklodiaľnice by na 16,5 km svojej trasy znamenala výrub minimálne 820 stromov a 3600 m² drevín s celkovou spoločenskou hodnotou 781 030,20 eur. Cyklodiaľnica má viesť priamo cez chatovú osadu a má byť postavená na pozemkoch susediacich s pozemkom vo vlastníctve sťažovateľov.

4. Žilinský samosprávny kraj ani okresný úrad sťažovateľov ani žiadneho z chatárov v chatovej osade [REDAKOVANÉ] o zámere výstavby a prevádzky cyklodiaľnice nikdy neinformovali ani s nimi o tomto zámere nerokovali.

5. Okresný úrad 18. decembra 2019 vydal záverečné stanovisko č. OU-ZA-OSZP2-2019/004276-33/Gr, ktorým súhlasil s realizáciou cyklodiaľnice.

6. O vydaní samotného záverečného stanoviska, ako aj o samotnom projekte výstavby cyklodiaľnice sa sťažovatelia dozvedeli až 4. februára 2020 z článku uverejneného v Turčianskych novinách (pôvodne Život Turca) s názvom „Z Vrútok do Strečna na bicykli/Atraktívna cyklotrasa by mala byť lákadlom pre turistov“, resp. „Stavba cyklotrasy medzi Vrútkami a Strečnom je bližšie k realite“.

7. Sťažovatelia ako žalobcovia podali 29. apríla 2020 podľa § 179 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) správnu žalobu opomenutého účastníka správneho konania proti okresnému úradu.

8. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) svojím uznesením č. k. 31 S 48/2020 z 23. marca 2021 žalobu odmietol.

9. Podľa krajského súdu právo sťažovateľov na priaznivé životné prostredie nemôže byť záverečným stanoviskom priamo dotknuté, keď sa ich právne postavenie kvalitatívne ani kvantitatívne nezmení v porovnaní so stavom pred vydaním záverečného stanoviska. Krajský súd súčasne konštatoval, že pre tento jeho právny záver nie je rozhodujúce, či je záverečné stanovisko pre ďalšie povoľovacie konania záväzné alebo nie.

10. Sťažovatelia podali 7. júna 2021 proti odmietajúcemu uzneseniu krajského súdu kasačnú sťažnosť a následne 30. júna 2021 podali návrh na priznanie odkladného účinku svojej kasačnej sťažnosti.

11. Najvyšší správny súd uznesením č. k. 7 Svk 7/2021 z 30. novembra 2021 návrh sťažovateľov na priznanie odkladného účinku zamietol. Podľa názoru najvyššieho správneho súdu § 447 ods. 1 a 2 SSP vylučujú priznanie odkladného účinku proti napadnutému správne rozhodnutiu

a priznanie odkladného účinku len proti samotnému odmietajúcemu uzneseniu krajského súdu nič nezmení na právnom postavení sťažovateľov, keďže jeho jediným účinkom je, že sa správna žaloba považuje za neodmietnutú a na dovtedy existujúcim stave administratívneho konania žalovaného okresného úradu sa tým nič nezmenilo.

II.

Argumentácia sťažovateľov

12. Porušenie označených práv podľa sťažovateľov spočíva v tom, že napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu je arbitrárne, pretože im nebol priznaný odkladný účinok kasačnej sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu, ktorým bola odmietnutá správna žaloba sťažovateľov ako opomenutých účastníkov konania.

13. Najvyšší správny súd tak urobil bez presvedčivého odôvodnenia. Najvyšší správny súd sa nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľov svedčiacou v prospech priznania odkladného účinku.

14. Podľa sťažovateľov odkladný účinok kasačnej sťažnosti by mal dopadať nielen na rozhodnutie krajského súdu, ale aj na rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy.

15. Sťažovatelia nesúhlasia s názorom najvyššieho správneho súdu, že odkladný účinok sa skúma len vo vzťahu k právnym následkom rozhodnutia krajského súdu, a nie rozhodnutia orgánu verejnej správy. Podľa sťažovateľov by bol žalovaný orgán verejnej správy bez objektívneho dôvodu zvýhodnený v porovnaní so žalobcom.

16. V prípade akceptácie teórie „obživenia“ odkladného účinku správnej žaloby by podľa názoru sťažovateľov chránil odkladný účinok kasačnej sťažnosti pre jednu kategóriu sťažovateľov ich subjektívne práva materiálne, a teda plnohodnotne (a to tých sťažovateľov, ktorým bol priznaný odkladný účinok správnej žaloby v konaní pred krajským súdom), a práva inej kategórie žalobcov by odkladný účinok kasačnej sťažnosti nechránil vôbec (tých, ktorým odkladný účinok správnej žaloby priznaný nebol). Pritom by išlo o tú istú kategóriu zamietajúcich rozhodnutí krajských súdov. Takto absurdný výsledok by bol v priamom rozpore so zásadou rovnosti účastníkov kasačného konania.

17. Podľa sťažovateľov ak má kasačný súd právomoc zrušiť nielen rozhodnutie krajského súdu, ale tiež rozhodnutie správneho orgánu podľa § 462 ods. 2 SSP, musí tejto právomoci zodpovedať aj právomoc pozastaviť priznaním odkladného účinku nielen rozhodnutie správneho (krajského) súdu, ale aj rozhodnutie správneho orgánu napadnuté správnu žalobou.

18. Najvyšší správny súd dospel podľa sťažovateľov k nesprávnemu názoru, že priznaním odkladného účinku kasačnej sťažnosti v užšom pojatí, t. j. len vo vzťahu k odmietajúcemu uzneseniu krajského súdu, sa nič nezmení na právnom postavení sťažovateľov a z tohto dôvodu odkladný účinok kasačnej sťažnosti vôbec nepriznal, čo sťažovatelia považujú za porušenie ich označených práv.

19. Podľa sťažovateľov ich označené práva sú porušené z dôvodu, že sa radikálne zmení využitie pozemkov, ktoré ležia v niekoľkých chránených územiach, dôjde k výrubu stromov, ktoré znižujú hluk a prašnosť zo štátnej cesty I/18 a železnice na ľavom brehu ■■■■■, dôjde k radikálnej zmene využitia pozemkov ležiacich v susedstve chaty sťažovateľov v súvislosti s denným i večerným pohybom nadmerného počtu cyklistov.

20. Na rozdiel od dotknutej verejnosti, ktorá nevlastní žiadne pozemky a ani nežije na území, na ktorom má byť cyklotiaľnica vybudovaná a prevádzkovaná, resp. v bezprostrednej blízkosti, sťažovatelia takéto spojenie s dotknutým územím majú, a preto je miera ich povinnosti strpieť výkon oprávnení Žilinského samosprávneho kraja oveľa väčšia a intenzívnejšia.

21. Sťažovatelia poukazujú na skutočnosť, že ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 71/2021-68 z 29. januára 2021 odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov proti uzneseniu krajského súdu č. k. 31 S 48/2020 z 29. septembra 2020, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľov na priznanie odkladného účinku ich správnej žaloby. Sťažovatelia nesúhlasia s názorom ústavného súdu, že majú aj naďalej zachované svoje právne prostriedky, v ktorých môžu ďalej namietať povolenie stavebných a iných činností. Podľa sťažovateľov od 1. januára 2015 s účinnosťou zákona č. 314/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, sa záverečné stanovisko z odporúčania, t. j. nezáväzného výsledku procesu posudzovania, ktoré bol povolujujúci orgán len povinný zohľadniť, stalo povoluovacím rozhodnutím *sui generis*, ktoré je súčasne záväzným rozhodnutím pre všetky ďalšie povoluovacie konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

22. Uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 173/2022-6 z 13. apríla 2022 bol sudca Rastislav Kaššák vylúčený z konania a rozhodovania vo veci tejto ústavnej sťažnosti. Podľa čl. IV bodu 1 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2022 do 31. decembra 2022 (ďalej len „rozvrh práce“) o vylúčení sudcu pri rozhodovaní v senáte podľa § 51 ods. 2 prvej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhoduje druhý senát, ak ide o sudcov prvého senátu. Podľa rozvrhu práce pracuje prvý senát v zložení Miloš Maďar (predseda senátu), sudkyňa Jana Baricová a sudca Rastislav Kaššák. Podľa čl. III bodu 1 písm. c) rozvrhu práce vylúčeného člena prvého senátu zastupuje člen štvrtého senátu v zložení určenom v čl. II bode 3.4 písm. a) rozvrhu práce (Ladislav Duditiš – predseda senátu a Libor Duľa a Miroslav Duriš – členovia senátu). V súlade s čl. III bodom 1 písm. d) rozvrhu práce, podľa ktorého z rozhodovania vylúčeného vekom mladšieho člena senátu zastupuje vekom mladší člen senátu určený podľa písmena c), sa sudcom v predmetnej veci stal vekom mladší člen štvrtého senátu Miroslav Duriš, ktorý sa zároveň stal novým sudcom spravodajcom (čl. III bod 3 rozvrhu práce). Vzhľadom na uvádzané skutočnosti o ústavnej sťažnosti rozhodoval senát v zložení tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

23. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie označených práv sťažovateľov napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu, ktorým bol zamietnutý návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti.

24. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

25. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší správny súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia s ústavou, listinou a dohovorom.

26. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho správneho súdu vyplýva, že v súlade s § 447 ods. 1 a 2 SSP kasačný súd rozhoduje len o otázke, či kasačnej sťažnosti prizná odkladný účinok alebo jej ho neprizná. Citované ustanovenia nedávajú kasačnému súdu oprávnenie samostatne vymedzovať obsah alebo účinky svojho rozhodnutia o priznaní odkladného účinku. Tieto účinky sú totiž ustanovené priamo zákonom v § 447 ods. 2 SSP a nastanú zásadne okamihom, keď kasačný súd svojím rozhodnutím priznal kasačnej sťažnosti odkladný účinok. Ak § 447 ods. 1 SSP dovoľuje vyhovieť návrhu a priznať kasačnej sťažnosti odkladný účinok len vtedy, ak by závažná ujma hrozila právnymi následkami napadnutého rozhodnutia krajského súdu, a § 447 ods. 2 SSP vyslovene normuje následky takého rozhodnutia len na účinky tohto rozhodnutia, potom je podľa kasačného súdu z týchto slov a viet nepochybné, že pri rozhodovaní možno vziať do úvahy len to, aké účinky má napadnuté rozhodnutie krajského súdu a ako by sa tieto účinky zmenili, ak by sa kasačnej sťažnosti priznal odkladný účinok (bod 5 napadnutého uznesenia najvyššieho správneho súdu).

27. Najvyšší správny súd ďalej uviedol: *«Odkazy žalobcov na českú judikatúru nie sú použiteľné. Na rozdiel od ich tvrdenia totiž úprava v § 107 českého Správneho súdneho poriadku („správní řád soudní“, zákon č. 150/2002 Zb.) je podstatne odlišná od úpravy v § 447 SSP. Ustanovenie § 107 Českého „s. ř. s.“ totiž len všeobecne ustanovuje, že český Najvyšší správny súd môže na návrh sťažovateľa priznať kasačnej sťažnosti odkladný účinok, pričom sa primerane použijú § 73 ods. 2 až 5, ktoré upravujú odkladný účinok žaloby. Z citovaných ustanovení tak nevyplýva nijaké obmedzenie, vo vzťahu k čomu by mal súd posudzovať naplnenie predpokladov odkladného účinku, ani vo vzťahu k čomu by samotný odkladný účinok mal smerovať. Naopak, z takto lakonicky formulovanej normy možno bez väčších výkladových ťažkostí dospieť k názoru, že odkladný účinok v kasačnom konaní má a musí mať rovnaký obsah ako odkladný účinok správnej žaloby, teda že sa môže a aj musí týkať samotného napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy. Ustanovenia § 447 ods. 1 a 2 SSP však celkom jasne a nepochybné normujú, že odkladný účinok sa skúma len vo vzťahu k právnym následkom rozhodnutia krajského súdu (nie orgánu verejnej správy) a že len tieto účinky sa odkladným účinkom pozastavujú.»* (bod 6 napadnutého uznesenia najvyššieho správneho súdu).

28. V napadnutom uznesení najvyššieho správneho súdu sa ďalej uvádza, že predpokladom priznania odkladného účinku kasačnej sťažnosti podľa už citovaného § 447 ods. 1 SSP je to, aby právnymi následkami napadnutého uznesenia hrozila závažná ujma. V prerokúvanej veci správny súd napadnutým uznesením odmietol správnu žalobu žalobcov ako opomenutých účastníkov. Ak by kasačný súd priznal kasačnej sťažnosti odkladný účinok, znamenalo by to podľa § 447 ods. 2 SSP, že by sa pozastavili účinky tohto uznesenia. Pozastavenie účinkov uznesenia, ktorým bola odmietnutá správna žaloba, však znamená len toľko, že správna žaloba sa považuje za neodmietnutú a konanie o nej sa považuje za neskončené. To však nič nezmení na postavení sťažovateľov ako žalobcov. S podaním správnej žaloby opomenutého účastníka podľa § 179 SSP v zásade nie je spojený žiaden bezprostredný účinok na napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy. Jej podaním sa žalobca nestáva bez ďalšieho účastníkom administratívneho konania, nezabráni sa právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy ani jeho prípadnému vykonaniu.

Na to, aby takéto účinky nastúpili, by musel byť odkladný účinok priznaný samotnej správnej žalobe podľa § 185 písm. a) SSP. To sa však v prerokúvanej veci nestalo, pretože takýto návrh žalobcov správny súd počas konania zamietol. Právnym následkom napadnutého odmietajúceho uznesenia v prerokúvanej veci nemôže byť žiadna závažná ujma, pretože jeho jediným účinkom je, že správna žaloba žalobcov sa považuje za odmietnutú a na dovtedy existujúcom stave administratívneho konania žalovaného sa tým nič nezmenilo. Hrozba na životnom prostredí, ktorá podľa žalobcov hrozí v prípade pokračovania projektu cyklodiaľnice, nie je právnym následkom odmietajúceho uznesenia, ale následkom rozhodnutia žalovaného okresného úradu. Tieto účinky samy osebe nemožno v kasačnom konaní považovať za podstatné pre rozhodovanie o odkladnom účinku (body 8 a 9 napadnutého uznesenia najvyššieho správneho súdu).

29. Najvyšší správny súd teda zrozumiteľne vysvetlil, prečo zamietol návrh sťažovateľov na priznanie odkladného účinku ich kasačnej sťažnosti.

30. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

31. Z relevantných častí napadnutého rozhodnutia najvyššieho správneho súdu vyplýva, že odôvodnenie tohto rozhodnutia nenesie znaky arbitrárnosti ani extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti správnych súdov a poskytuje odpovede na sťažovateľmi nastolené otázky. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod na to, aby prehodnocoval právne závery najvyššieho správneho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii.

32. Vzhľadom na už uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že pri preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho správneho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu, t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Práve naopak, takýto postup a rozhodnutie najvyššieho správneho súdu relevantný právny predpis umožňoval, preto napadnuté uznesenie v predmetnom prípade nemohlo znamenať odoprenie prístupu sťažovateľov k súdnej ochrane v konaní o kasačnej sťažnosti.

33. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľov a jeho závery, ku ktorým v napadnutom uznesení došiel, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne), a tým za ústavne neudržateľné. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší správny súd sa vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľov. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva

jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. K porušeniu označených práv sťažovateľov nedošlo z dôvodu, že námietky, ktoré sťažovatelia formulovali v podanej kasačnej sťažnosti, posúdil najvyšší správny súd materiálnym spôsobom, teda podľa ich skutočného obsahu, a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na priznanie odkladného účinku. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňujú, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

34. Ak najvyšší správny súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že nie sú splnené podmienky na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti, pričom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), je zjavné, že absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi uznesením najvyššieho správneho súdu a označenými základnými právami sťažovateľov.

35. Ústavný súd uzatvára, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti ani medzi napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľov, preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

36. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov, ako ich špecifikovali v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu